

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobkyně: **MAGION system, a.s.**, sídlem Jiráskova 1252, Vsetín, zastoupené advokátem Mgr. Markem Šimkou, se sídlem Moravské náměstí 754/13, Brno, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, za účasti: **Masarykova univerzita**, sídlem Žerotínovo nám. 617/9, Brno, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 7. 12. 2023, č. j. ÚOHS-44149/2023/162, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 29. 2. 2024, č. j. 29 Af 7/2024 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Žalobkyně se chtěla účastnit zadávacího řízení na veřejnou zakázku s názvem „Otevřený informační systém pro Masarykovu univerzitu“, avšak Masarykova univerzita ji vyloučila ze zadávacího řízení. Žalobkyně se neúspěšně bránila vyloučení ze zadávacího řízení u Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (ÚOHS) a následně podala žalobu proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí předsedy ÚOHS. Společně s žalobou podala také

návrh na vydání předběžného opatření, jímž měl soud zakázat univerzitě uzavřít smlouvu s vybraným dodavatelem, nebo zakázat plnění této smlouvy.

[2] Krajský soud návrh na vydání předběžného opatření odmítl, protože žalobkyně společně s návrhem nesložila kauci podle § 272b odst. 1 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek. Žalobkyně kauci nesložila, protože považovala § 272b zákona o zadávání veřejných zakázek za odporující ústavnímu pořádku. Soud tento názor nesdílel.

II. Důvody kasační stížnosti

[3] Žalobkyně (stěžovatelka) podala kasační stížnost proti usnesení krajského soudu o odmítnutí návrhu na vydání předběžného opatření z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.), a navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatelka předně namítala nepřezkoumatelnost usnesení krajského soudu pro nedostatek důvodů. Soud se nezabýval rozsáhlou argumentací stěžovatelky ohledně protiústavnosti povinnosti složit kauci společně s návrhem na předběžné opatření.

[5] Ve druhé kasační námitce stěžovatelka poukazuje na to, že krajský soud návrh odmítl, aniž posoudil zákonné důvody pro přijetí předběžného opatření.

[6] Podle stěžovatelky je odmítnutí návrhu na vydání předběžného opatření kvůli nesložení kaucí v rozporu s čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod i čl. 47 Listiny základních práv EU garantujícími právo na soudní ochranu. Stěžovatelka upozornila na nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 10. 2019, Pl. ÚS 7/19, kterým Ústavní soud zrušil § 259 zákona o zadávání veřejných zakázek (upravující povinnost zaplatit poplatek za podání podnětu k zahájení správního řízení z moci úřední). Nyní sporné ustanovení sleduje podle stěžovatelky –shodně jako zrušený § 259 – výlučně snížení počtu návrhů na vydání předběžného opatření; jiný důvod nemá. Ustanovení navíc bylo do zákona vloženo na základě poslanecké iniciativy až v průběhu legislativního procesu a nedostalo se mu tedy odpovídající kontroly z hlediska ústavnosti. Zatímco skládání jistoty v občanském soudním řízení i skládání kaucí v řízení před ÚOHS podle § 255 zákona o zadávání veřejných zakázek podle stěžovatelky sledují rozumné cíle, kaucí podle § 272b zákona nikoli. Předběžná opatření hrají v oblasti zadávání veřejných zakázek významnou roli, neboť umožňují předcházet bezvýsledným soudním řízením v případě, kdy správní soudy zruší rozhodnutí ÚOHS, ovšem v mezidobí jsou smlouvy uzavřeny a soudní přezkum je fakticky irelevantní. Předběžné opatření podle § 38 soudního řádu správního rovněž neukládá povinnost složit kauci. V nynějším případě je navíc třeba přihlížet k tomu, že stěžovatelka složila kauci již v řízení před ÚOHS (podle § 255 zákona o zadávání veřejných zakázek); tím spíše by ji neměla skládat v navazujícím soudním řízení. K závěru o protiústavnosti sporného ustanovení vede i to, že kaucí se nevrací, pokud návrhu na vydání předběžného opatření není vyhověno a návrh je například odmítnut nebo zamítnut. Složení kaucí je nedůvodně vázáno na den podání návrhu a bez zjevného důvodu není připuštěno dodatečné složení kaucí.

pokračování

III. Vyjádření žalovaného

[7] Ke kasační stížnosti se vyjádřil předseda ÚOHS a navrhl její zamítnutí. Uvedl, že krajský soud se správně nezabýval důvodností předběžného opatření, neboť stěžovatelka nesplnila jednu ze zákonných podmínek jeho vydání – nesložila kauci požadovanou v § 272b odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek. Proto krajský soud stěžovatelčin návrh správně odmítl. Krajský soud dostatečně vyjádřil svůj názor, že povinnost složit kauci není protiústavní, kvůli čemuž nepředložil věc Ústavnímu soudu. Předseda ÚOHS přitom s krajským soudem souhlasí a povinnost složit kauci ani podle něj není v rozporu s ústavním pořádkem.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, má požadované náležitosti a je projednatelná. Kasační stížnost je přípustná, byť směřuje proti usnesení soudu o odmítnutí návrhu na předběžné opatření, které je povahy dočasné ve smyslu § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s., neboť to výslovně umožňuje zvláštní právní úprava § 272b odst. 4 zákona o zadávání veřejných zakázek. Soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost **není** důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností usnesení krajského soudu kvůli nevypořádání obsáhlé námitky protiústavnosti § 272b zákona o zadávání veřejných zakázek.

[11] Dojde-li soud k závěru, že zákon, který má při řešení věci použít, je v rozporu s ústavním pořádkem, předloží věc Ústavnímu soudu (čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky).

[12] Citované ustanovení upravuje právo a zároveň i povinnost obecného soudu obrátit se za určitých podmínek na Ústavní soud. Článek 95 odst. 2 Ústavy ovšem nezakládá účastníku řízení žádné subjektivní právo na to, aby jeho věc byla Ústavnímu soudu skutečně předložena (např. usnesení Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. III. ÚS 663/06). Úvaha o potenciální protiústavnosti, a tedy nutnosti předložit věc Ústavnímu soudu, náleží výlučně obecnému soudu, který není v tomto směru vázán např. právě návrhy účastníků řízení (takto např. již nález Ústavního soudu ze dne 13. 10. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 30/98). Na druhou stranu, pokud účastník řízení takový návrh sdělí, je třeba, aby o něm soud rozhodl nebo jinak vyjádřil své stanovisko k tvrzenému rozporu (nález Ústavního soudu ze dne 6. 6. 1995, sp. zn. I. ÚS 30/94).

[13] Nejvyšší správní soud připouští, že krajský soud mohl na poměrně rozsáhlou stěžovatelčinu polemiku o ústavnosti sporného ustanovení reagovat mnohem obsáhleji, avšak výše nastíněným požadavkům krajský soud dostál. Krajský soud v bodu 7 svého usnesení uvedl, že se neztotožňuje se stěžovatelčíným názorem o rozporu § 272b zákona o zadávání veřejných zakázek s ústavním pořádkem, a proto nepřerušil řízení a věc

nepředloží Ústavnímu soudu. Tím krajský soud prokázal, že stěžovatelčin návrh vzal v potaz, neshledal jej však důvodným.

[14] Jádrem stěžovatelčiny kasační argumentace spočívá v tom, že povinnost složit kauci společně s návrhem na vydání předběžného opatření a odmítnutí návrhu při nesložení kauce jsou v rozporu s ústavním pořádkem. Nejvyšší správní soud již k této otázce vyslovil závěr v rozsudku ze dne 20. 6. 2024, č. j. 10 As 70/2024 - 69 (vizte body 14 až 28), a v nynější věci neshledal důvod se od něj odchýlit.

[15] Nejvyšší správní soud nesdílí stěžovatelčin názor. Ani podle kasačního soudu není § 272b zákona o zadávání veřejných zakázek v rozporu s ústavním pořádkem. K tomu soud vedly následující úvahy.

[16] Nyní sporná ustanovení znějí:

§ 272b Zvláštní ustanovení o předběžném opatření

(1) S návrhem na předběžné opatření u správního soudu složí účastník řízení soudu kauci ve stejné výši, v jaké měla být kauce složena v řízení před Úřadem v téže věci. Pokud není kauce složena nejpozději v den doručení návrhu na předběžné opatření, soud nařízení předběžného opatření odmítne.

(2) Pokud soud žalobu zamítne, kauce připadne státu. V ostatních případech soud kauci vrátí účastníku řízení do 1 měsíce ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

[17] Institut předběžného opatření lze obecně definovat jako zajišťovací prostředek sloužící k prozatímní úpravě poměrů mezi určitými osobami a chránící navrhovatele před nepříznivými účinky určité činnosti nebo nečinnosti (*Jemelka, L., Podbrázský, M., Vetešík, P., Zavřelová, J., Bohadlo, D., Šuránek, P.* Soudní řád správní. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 274). Institut předběžného opatření má mimořádný a dočasný charakter: vyhověním návrhu soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí správního orgánu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Vydání předběžného opatření je proto vyhrazeno pro ojedinělé případy (např. usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 8. 2008, sp. zn. II.ÚS 808/08).

[18] Citované závěry se vztahují i na institut předběžného opatření v rámci soudního přezkumu zadávání veřejných zakázek. Vyhověním návrhu na vydání předběžného opatření soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé zpravidla oddaluje výsledek zadávacího řízení, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné a jehož zákonnost a správnost posvětil také ÚOHS. Stěžovatelka žádá návrhem na vydání předběžného opatření o zákaz uzavřít smlouvu na veřejnou zakázku nebo zákaz jejího plnění. Jedná se o závažný zásah do práv zejména zadavatele veřejné zakázky a vybraného dodavatele.

[19] Podle Nejvyššího správního soudu především není povinnost složit kauci a případný nepříznivý důsledek jejího nesložení v podobě odmítnutí návrhu na vydání předběžného opatření v rozporu s právem na soudní ochranu obsaženým v čl. 36 Listiny základních práv a svobod, resp. čl. 47 Listiny základních práv EU. Právo na soudní ochranu v nynějším případě není porušeno ani znemožněno, stěžovatelka může podat žalobu ke správnímu soudu, který její argumenty při splnění zákonných podmínek věcně posoudí. Předběžné

pokračování

opatření představuje jen doprovodný institut vážící se k žalobě, který má do rozhodnutí o věci samé prozatímně upravit poměry mezi subjekty a zabránit nepříznivým důsledkům časového odstupu mezi podáním žaloby a meritorním rozhodnutím o ní.

[20] Prostřednictvím předběžného opatření soud zajišťuje především právo na poskytnutí **účinné** soudní ochrany, které by mohlo být ohroženo, pokud by soud prozatímně neupravil sporné vztahy a jeho rozhodnutí o věci samé by se tak stalo pouhým akademickým výrokem nemajícím pro účastníky řízení žádný skutečný dopad. Kasační soud souhlasí se stěžovatelkou, že předběžná opatření mohou mít v oblasti veřejných zakázek podstatný význam, protože jejich prostřednictvím se shodně jako v nynějším případě zpravidla oddaluje uzavírání veřejných zakázek, resp. jejich plnění. Stanovením povinnosti složit kauci se na tomto mechanismu ovšem nic nemění; složení kauce představuje jen jednu přidanou podmínku, kterou musí navrhovatel předběžného opatření splnit, aby soud rozhodl o návrhu na předběžné opatření.

[21] Nejvyšší správní soud konstatuje, že přidání dodatečné zákonné podmínky pro vydání předběžného opatření oproti obecným podmínkám uvedeným v § 38 s. ř. s. odpovídá čl. 1 odst. 3 a čl. 2 odst. 1 písm. a) směrnice Rady 89/665/EHS, o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se přezkumného řízení při zadávání veřejných zakázek na dodávky a stavební práce. Tato ustanovení umožňují členskému státu EU stanovit podrobná pravidla pro přezkum rozhodnutí zadavatelů veřejných zakázek. Soudní dvůr EU k tomu v bodě 72 rozsudku ze dne 14. 7. 2022, ve spojených věcech C-274/21 a C-275/21, EPIC Financial Consulting Ges.m.b.H. proti Rakouské republice a Bundesbeschaffung GmbH, uvedl: „*Je třeba připomenout, že čl. 1 odst. 1 a 3 směrnice 89/665 ukládá členským státům v souvislosti se zadáváním veřejných zakázek povinnost přijmout opatření nezbytná k zajištění možnosti účinného a co nejrychlejšího přezkumu rozhodnutí veřejných zadavatelů neslučitelných s unijním právem a k zajištění, aby bylo přezkumné řízení dostupné každé osobě, která má nebo měla zájem na získání určité zakázky, a v důsledku domnělého protiprávního jednání vznikla nebo hrozí škoda. Tato směrnice tak ponechává členským státům diskreční pravomoc při výběru procesních záruk, jež předvídá, a s nimi souvisejících formálních náležitostí.*“

[22] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje se stěžovatelkou, že by povinnost složit kauci a odmítnutí návrhu na vydání předběžného opatření v případě, že kauce složena nebude, byla vedena pouze zákonodárcovým úmyslem snížit počet návrhů na vydání předběžného opatření. Zavedení kauce lze vyložit i jako ochranu pro zadavatele veřejných zakázek a vítězné dodavatele. Jak již kasační soud vysvětlil výše, institut předběžného opatření zpravidla bude mít významný vliv na právní vztahy vzniklé z ukončeného zadávacího řízení a následného plnění veřejné zakázky. Proto lze institut kauce chápat jako obranu proti kverulantským a šikanózním návrhům na vydání předběžného opatření, kterým by neúspěšné subjekty bez větší námahy blokovaly ukončená zadávací řízení a následná plnění veřejných zakázek.

[23] Prostřednictvím složení kauce zákonodárce tedy po navrhovateli předběžného opatření požaduje, aby skrze peněžní výdaj prokázal kvalifikovaný zájem na věcném přezkumu veřejné zakázky správním soudem a své přesvědčení o nezákonnosti napadených

úkonů zadavatele. To s vědomím toho, že v případě navrhovatelova neúspěchu ve věci samé, tedy při zamítnutí žaloby, propadne složená kauce státu (srov. § 272b odst. 2 věta první zákona o zadávání veřejných zakázek a navazující bod níže).

[24] Nejvyšší správní soud tedy v návaznosti na výše uvedené opakuje, že do úvah o souladu úpravy s ústavním pořádkem je třeba zahrnout právě skutečnost, že složená kauce propadá státu právě jen v případě zamítnutí žaloby ve věci samé (srov. § 272b odst. 2 věta první zákona o zadávání veřejných zakázek). V ostatních případech soud kauci navrhovateli vrátí postupem podle § 272b odst. 2 věty druhé zákona o zadávání veřejných zakázek. Protože toto ustanovení výslovně neříká, v jakých případech se kauce navrhovateli vrátí, ale uvádí pouze „v ostatních případech“, je toto ustanovení podle kasačního soudu nutné vykládat extenzivně způsobem, že se vztahuje na všechny ostatní případy rozhodnutí, vyjma zamítnutí žaloby a vyhovění návrhu na vydání předběžného opatření. Stěžovatelka se tedy mýlí, pokud namítá, že soud kauci nevrací, i pokud nevyhoví samotnému návrhu na vydání předběžného opatření a například jej odmítne nebo zamítne. V těchto případech se podle soudu použije právě § 272b odst. 2 věta druhá zákona o zadávání veřejných zakázek, podle kterého soud kauci navrhovateli vrátí do 1 měsíce ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

[25] Nejvyšší správní soud shrnuje schéma právní úpravy takto: požádá-li stěžovatelka současně s žalobou o vydání předběžného opatření, mohou nastat následující situace. Stěžovatelka nesloží kauci nejpozději v den doručení návrhu na předběžné opatření, soud její návrh odmítne dle § 272b odst. 1 poslední věty zákona o zadávání veřejných zakázek. Pakliže stěžovatelka kauci uhradí, soud rozhodne o návrhu na vydání předběžného opatření. Pokud návrh zamítne, nebo odmítne, pak stěžovatelce vrátí složenou kauci podle § 272b odst. 2 věty druhé zákona o zadávání veřejných zakázek. Pokud návrhu vyhoví (předběžné opatření přizná), tak si kauci ponechá a její osud bude záviset na rozhodnutí o žalobě. V případě zamítnutí žaloby případně kauce státu podle § 272b odst. 2 věty první zákona o zadávání veřejných zakázek. Pokud však soud žalobě vyhoví a napadené rozhodnutí zruší, kauci vrátí stěžovatelce do 1 měsíce ode dne nabytí právní moci rozhodnutí (§ 272b odst. 2 věta druhá zákona o zadávání veřejných zakázek).

[26] Jak dále uvedla sama stěžovatelka, složení jistoty při návrhu na vydání předběžného opatření upravuje také občanský soudní řád pro občanské soudní řízení (§ 75b zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád) a i samotný zákon o zadávání veřejných zakázek pro řízení před ÚOHS (srov. jeho § 255). Je tedy zřejmé, že český právní řád institut jistoty spojené s návrhem na vydání předběžného opatření zná a samotný zákon o zadávání veřejných zakázek rovněž užívá institut kauce, byť ve spojení s podáním samotného (věcného) návrhu, a nikoli ve spojení s návrhem na vydání předběžného opatření jako v nynější věci. Nyní posuzovaná úprava přitom v testu ústavnosti podle kasačního soudu ob stojí i s vědomím toho, že účastník řízení musí složit kauci nejprve v řízení před ÚOHS a poté případně taktéž v řízení před správním soudem. Zatímco však v řízení před ÚOHS je složení kauce podmínkou samotného věcného přezkumu ze strany ÚOHS, v nynějším případě je složení kauce pouze podmínkou pro vydání předběžného opatření. Žalobce se tedy může rozhodnout podat žalobu a vydání předběžného opatření nepožadovat (být si soud uvědomuje, že dočasná úprava poměrů prostřednictvím předběžného opatření může hrát v oblasti veřejných zakázek mnohdy klíčovou roli).

pokračování

Nejvyšší správní soud však znovu opakuje, že kauce v případě předběžného opatření propadá státu pouze v případě věcného zamítnutí žaloby, ve všech ostatních případech se vrací navrhovateli, a jedná se tedy pouze o dočasné vynaložení jeho peněžních prostředků.

[27] Konečně není podle Nejvyššího správního soudu přiléhavý ani stěžovatelkou uvedený nálezn Ústavního soudu Pl. ÚS 7/19. V něm Ústavní soud posuzoval ústavnost poplatku za podání podnětu k zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele z moci úřední. Zákonodárce podmínil vyřízení podnětu zaplacením tohoto poplatku.

[28] Ústavní soud zrušil napadené ustanovení především proto, že zavedený poplatek neplnil obvyklou funkci poplatku a neposkytoval podateli podnětu, který byl zároveň plátcem poplatku, žádné protiplnění (bod 40 nálezu) a dále kvůli rozporu mezi následkem nezaplacení poplatku a povinností ÚOHS zahajovat řízení o přezkoumání úkonů zadavatele z moci úřední. Zákon totiž na jedné straně předpokládal, že ÚOHS bude zkoumat všechny rozhodné okolnosti, jež by mohly odůvodňovat zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele z moci úřední, na straně druhé však vylučoval, aby se za tímto účelem zabýval těmi podněty, u nichž nebyl poplatek zaplacen (bod 45 nálezu).

[29] Složení kauce za návrh na vydání předběžného opatření ovšem vykazuje odlišné znaky než věc posuzovaná Ústavním soudem. Tak především v okamžiku, kdy navrhovatel vydání předběžného opatření složí zákonem požadovanou kauci a splní další zákonem požadované podmínky, má tento navrhovatel jistotu, že jeho návrh na vydání předběžného opatření soud věcně posoudí a rozhodne o něm. Pokud soud návrhu na vydání předběžného opatření vyhoví, vydá předběžné opatření a vratka kauce se následně odvíjí od výsledku věci samé. Pokud soud návrhu na vydání předběžného opatření nevyhoví (ať již z důvodu jeho odmítnutí, či zamítnutí), vrátí kauci navrhovateli. Ve správním soudnictví lze navíc vydat předběžné opatření pouze na návrh (srov. § 38 odst. 1 první věta s. ř. s.). Právní úprava tedy ani netrpí nedostatky jako ve věci posuzované Ústavním soudem.

[30] Ze všech uvedených závěrů tedy Nejvyšší správní soud uzavírá, že odmítnutí návrhu na vydání předběžného opatření v případě nesložení kauce není v rozporu s ústavním pořádkem, a proto, stejně jako krajský soud, neshledal důvod pro předložení věci Ústavnímu soudu.

[31] Konečně se stěžovatelkou nelze souhlasit ani v tom, že byly dány důvody pro vydání předběžného opatření, a proto měl krajský soud požadované předběžné opatření vydat.

[32] Je zřejmé, že jednou ze zákonných podmínek, která musí být splněna, aby správní soud vydal předběžné opatření, je právě složení kauce. Stěžovatelka tuto podmínku nesplnila, čímž nesplnila jednu ze zákonných podmínek. Krajský soud tedy postupoval správně, pokud předběžné opatření odmítl vydat, jak mu ostatně výslovně ukládá § 272b odst. 1 druhá věta zákona o zadávání veřejných zakázek. Z tohoto důvodu by úvaha krajského soudu ohledně splnění ostatních zákonných podmínek pro vydání předběžného opatření byla nadbytečná. Nejvyšší správní soud se nezabýval ústavností

§ 272b odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, který se týká posuzování důvodnosti návrhu na vydání předběžného opatření, neboť krajský soud toto ustanovení vůbec neaplikoval.

V. Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatelky důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[34] O náhradě nákladů řízení rozhodl kasační soud v souladu s § 60 odst. 1 a 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Soud mu tedy náhradu nákladů řízení nepřiznal. Osoba zúčastněná na řízení má dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení jí však soud žádné povinnosti neuložil, a proto rozhodl, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. července 2024

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu